

Spis rzeczy

Od wydawcy	6
Słowo wstępne	7

Część I PERSPEKTYWY ESTETYCZNE

1 Sytuacja estetyczna Chopina	13
2 Chopin i dziedzictwo baroku	55
3 Chopin i Couperin. Wybrane podobieństwa	77
4 Chopin, Bellini i Théâtre-Italien. Wokół sztambucha Mme d'Est	91
5 Chopin i Berlioz twarzą w twarz	103

Część II PRELUDIA

6 <i>Dwadzieścia cztery Preludia</i> op. 28. Gatunek, struktura, znaczenie	125
7 Końcowa redakcja <i>Preludiów</i> op. 28 Chopina. Autografy	143
8 Chopin i „błękitny ton”. Interpretacja <i>Preludium</i> op. 45	155

Część III KONCERTY

9 Koncerty Chopina w Paryżu w latach 1832–1838	177
10 <i>Hexameron</i> , czyli Chopin w „galerii pianistów”	211
11 Liszt o koncercie Chopina: zamach stanu i pogrzeb pierwszej klasy. Dokumenty	229
12 Carl Filtsch – zwierciadło Chopina. Na marginesie publikacji apokryficznej	241

Aneks	261
Bibliografia	271
Indeks	285

„Z kilku przyjętych perspektyw osobowość artystyczna i dzieło Chopina jawią się jako jedyne w swoim rodzaju, całkowicie niepowtarzalne. Jest on jedynym genialnym kompozytorem w XIX wieku, który świadomie i wyłącznie poświęcił się swemu medium – fortepianowi. Jedynym, którego fortepian w niczym nie odzwierciedla ówczesnej orkiestry, lecz – co więcej – stylizuje pewne elementy wywołujące się z *bel canta*, wynajdując świat całkowicie nowy.”

Patronat:

NARODOWY
INSTYTUT
FRYDERYKA
CHOPINA

Książka szwajcarskiego muzykologa, wybitnego chopinisty, rzuca nowe światło na zagadnienie inspiracji muzycznych Chopina, na jego postawy estetyczne, czy zafascynowanie wcześniejszymi epokami. Okres paryski i występy Chopina w Paryżu zostaną przedstawione według źródeł i dokumentów jako nie zawsze usłane różami; obnażone zostanie również prawdziwe oblicze Liszta. W książce znajduje się też artykuł poświęcony fascynacji Chopina barwą w malarstwie i jej odniesieniem do kolorystyki dźwiękowej („błękitny ton”), oraz znaczeniu *Preludiów* op. 28; przedstawiona jest również postać Carla Filtscha, będącego świetnie zapowiadającym się „zwierciadłem” Chopina.

JEAN-JACQUES EIGELDINGER
szwajcarski muzykolog, członek Rady Programowej NIFC (od 2001 r.). Studio-
wał na Uniwersytecie w Neuchâtel i na
Sorbonie oraz w Konserwatorium Ge-
newskim. W latach 1976-81 związany był
jako wykładowca z genewskim Institute
Jacques-Dalcroze 1978-83, z tamtejszym
konserwatorium. Gościnne wykłady
prowadził także m.in. w paryskiej Ecole
Normale Supérieure oraz na Uniwersyte-
cie Laval w Quebecu. Jest emerytowanym
profesorem Uniwersytetu w Genewie,
z którym współpracuje od 1981 r. Był
jednym z współzałożycieli Szwajcarskiego
Towarzystwa Muzykologicznego i dłu-
goletnim redaktorem naczelnym „Revue
musicale de Suisse Romande”. W 1984
roku otrzymał Order Zasługi Polskiego
Ministerstwa Kultury, a w 2001 Między-
narodowa Fundacja im. Fryderyka Chopi-
na przyznała mu Nagrodę Chopinowską.
Był członkiem jury Międzynarodowych
Konkursów Pianistycznego im. Frydery-
ka Chopina. Zainteresowania naukowe
Eigeldingera koncentrują się na estetyce
i historii interpretacji muzyki XVIII i
XIX w. Jego liczne prace chopinologiczne
obejmują studia nad kompozycjami i sty-
lem Chopina (Preludia) oraz przyczynki
do biografii kompozytora. Eigeldinger
jest też wydawcą i wnikliwym komen-
torem tekstów związanych z dydak-
tyczną działalnością Chopina. W 1993
r. opublikował chopinowskie „Szkice do
metody gry fortepianowej” (wyd. polskie
Kraków 1995) a w książce „Chopin vu par
ses élèves” (Neuchâtel 1970, wyd. polskie
Kraków 2000), zgromadził i obszernie
omówił relacje uczniów kompozytora
oraz źródła pochodzące od samego Cho-
pina, dotyczące techniki pianistycznej
oraz interpretacji muzyki chopinowskiej.
Wraz z Johnem Rinkiem i Jimem Samso-
nem przygotowuje nową edycję krytycz-
ną dzieł wszystkich F. Chopina.